

Josep Lluís Lassaletta Cano, primer edil socialista d'Alacant

“Fa falta un nucli fort al sud”

Alcalde incombustible d'Alacant, dotze anys d'ajuntament, Josep Lluís Lassaletta ha viscut les polèmiques del V Centenari de la ciutat i la frontal oposició de Fernández Valenzuela, president d'aquella Diputació. Ací parla de tot, i del seu somni preferit: un gran eix al sud valencià.

Continua sent Alacant una ciutat a part?

—Home,...igual que Espanya és un conglomerat...

—...¿o és València la ciutat a banda?

—Doncs, ¡tal vegada sí, ha, ha,ha!. Bé, és que quan parlem de València, sense ser peyoratiu ni tenir res en contra, estem parlant no de la província de València, sinó de la ciutat de l'Horta. Però no és que estem a part, sinó que hem tingut històries distintes durant molt de temps, i això marca. Les cultures són distintes...Això ho dic en un sentit positiu. De la mateixa manera que Alacant és d'una manera i Elx d'una altra, estem junts i estem condemnats a entendre'ns. València és la capital de la Comunitat i això, naturalment, tira. Alacant és una ciutat menor, més menuda, però té una gran força en tots els sentits, i això produeix a vegades tensions que és necessari encarrilar. Jo no em referesc als xovinismes i les coses de sempre, però crec que és necessari que, a banda del gran poder en tots els sentits que té València, estaria molt bé per a la Comunitat que hi haguera un segon gran nucli que servira de contrapès. Això repercutiria en benefici de tot el País Valencià. Espanya seria molt distinta si no existira un Madrid i també una Barcelona. També faria que l'alacantí mirara més cap al nord. I crec que no hi ha més problemes: el tema de la llengua es va solucionant...

—¿Troba, aleshores, Alacant integrada en la resta del país?

—Els alacantins som molt liberals i respectuosos, i quan les coses es tracten amb normalitat, sense pressions, funcionen. El problema que s'ha viscut a València, feliçment superat, de la guerra de banderes, ací és impossible, ¿no?... Ací pose una bandera xinesa o coreana, i la gent no se n'assabenta. És més pragmàtica. Això és bo per a València, igual que per a Alacant és bo que València siga distinta. La diversitat i la pluralitat enriqueix els pobles. Jo,

en les igualtats, això que tots estem al mateix nivell, no hi crec. I per tant, és bo per al país i també per al món, perquè allò de les fronteres ja s'ha quedat molt vell.

—Parlem de la seua gran estratègia urbanística, l'eix Elx-Alacant. D'alguna manera crearia una supracomarca. A més, Alacant ja forma ja part d'una mancomunitat pròpia.

—Sí, bé, més de 500.000 habitants reunits en una supracomarca, una conurbació, una àrea metropolitana... Això està per definir. Un eix em sembla la paraula que no ofèn ningú. L'important és que les dues poblacions participen de realitzacions concretes, beneficioses per a ambdues. El treball "Alacant, un projecte de futur" va per aquest camí. Per exemple, utilitzar millor l'aeroport i la Universitat comuna; desdoblar la carretera i reforçar la comunicació viària; desbloquejar el PGOU de les dues ciutats als termes; i després, molts serveis econòmicament rendibles, com el tractament comú de residus sòlids, la depuració mútua d'aigües, una àrea compartida del taxi, etc. Tenir un pla director conjunt pot servir de molt. En això estem treballant els dos alcaldes. Les petites rivalitats que la burgesia ha alimentat des de sempre, com el futbol Elx-Hèrcules, etc., han de passar a la història.

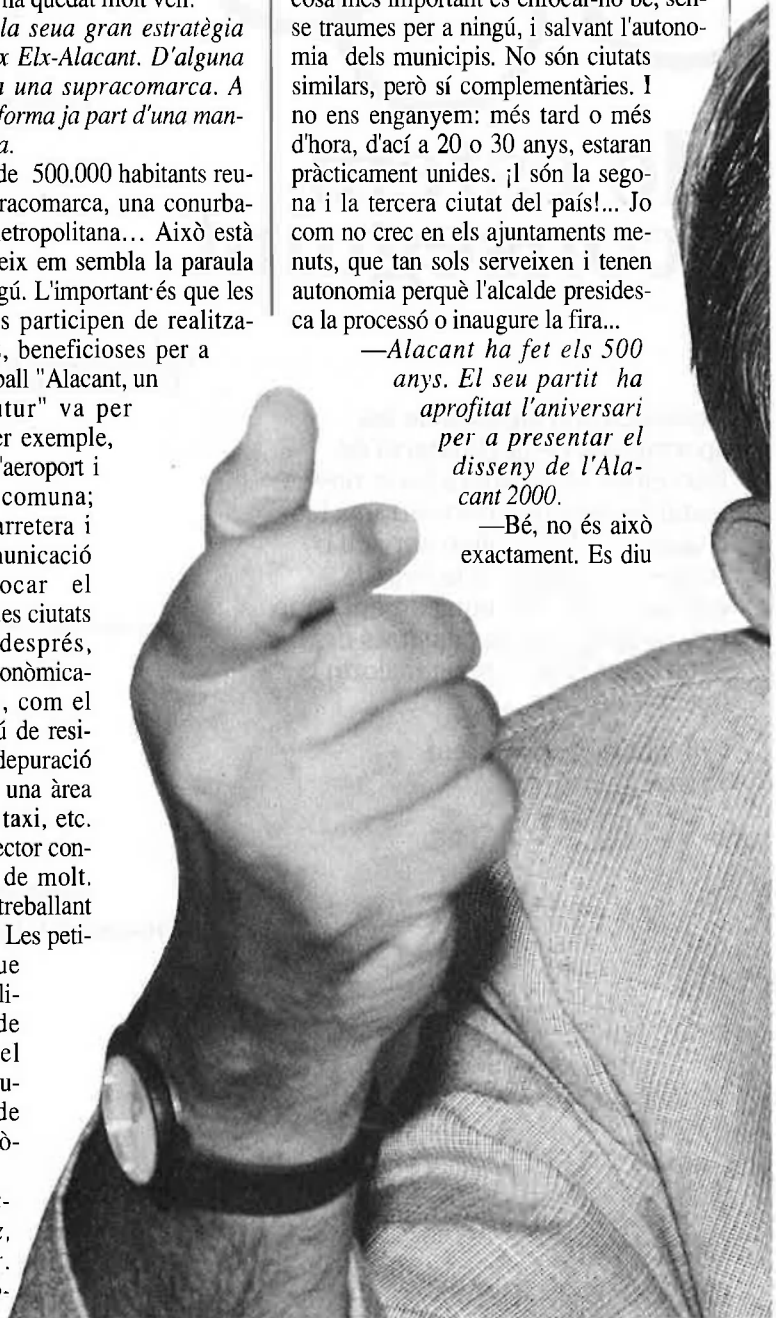
—¿I tant Manuel Rodríguez, l'alcalde d'Elx. com vostè es tro-

ben d'acord en tot?

—Sí, excepte en els camins, que són diferents per arribar a la mateixa idea. La cosa més important és enfocar-ho bé, sense traumes per a ningú, i salvant l'autonomia dels municipis. No són ciutats similars, però sí complementàries. I no ens enganyem: més tard o més d'hora, d'ací a 20 o 30 anys, estaran pràcticament unides. ¡I són la segona i la tercera ciutat del país!... Jo com no crec en els ajuntaments menuts, que tan sols serveixen i tenen autonomia perquè l'alcalde presideca la processó o inaugure la fira...

—Alacant ha fet els 500 anys. El seu partit ha aprofitat l'aniversari per a presentar el disseny de l'Alacant 2000.

—Bé, no és això exactament. Es diu

"Alacant un projecte de futur" i, clar, es projecta al 2000, la data màgica. Amb la celebració del V Centenari hem pretès tres coses primordials. Una, recordar el nostre passat, trobar-nos amb ell. I per això la publicació de la *Història d'Alacant* per al major nombre possible de persones, amb un tiratge de 60.000 exemplars en fascicles. En segon lloc, una sèrie de celebracions de tot tipus, com concerts, obres de teatre, uns 120 congressos, i moltes exposicions que encara continuen. I, en tercer lloc, preparar una investigació,

una reflexió sobre quina cosa pot ser la nostra ciutat. Tot a partir d'un PGOU ja aprovat que ha entrat en marxa. "Alacant, un projecte de futur" és un conjunt de treballs connectats entre si, preparatoris de l'esdevenidor de la ciutat d'ací a 30 o 40 anys. Per un costat, la idea, llançada per mi fa temps, d'una Alacant "ciutat de serveis". No oblidem que la cornisa cantàbrica ha estat superada per la mediterrània, que va des de Marsella fins a Almeria, i dins d'ella Alacant té un gran paper a fer, pel clima, per la recepció turística del Mercat Comú, i per la cruïlla de camins que sempre ha estat, i ara molt més amb l'autopista que des de la Jonquera ja arriba a Múrcia, i molt prompte a Andalusia. I amb l'autopista a Cartagena, si és que es fa. Una altra vessant importantíssima és la recuperació del nucli històric, un dels temes més entranyables. S'hi estan recuperant pisos i treballem intensament les zones més deteriorades, prop del Raval Roig. Ara, es tracta no sols de recobrar-los, sinó de potenciar que la gent pugui viure-hi. Alacant està exercint, per primera vegada, de capitalitat, bàsicament, a través del comerç, on imanta ja inclús visitants d'Albacete i Múrcia.

—Això comporta de nou els vells perills del desenvolupament caòtic propi d'una altra època.

—Sí, clar, la ciutat adquireix un dinamisme massa accelerat, que cal no frenar, però si harmonitzar. Encara que allò salvatge dels seixanta ara és impossible que succeïra. No es tracta de detenir el creixement, però sí de moderar-lo. El demogràfic està pràcticament estabilitzat, però continua havent-hi una emigració, no massa gran, no comparable a la dels anys 60 o 70. Volem una ciutat entre 300 i 350.000 habitants. Mitjançant els PGOU i la política del sòl, això es pot controlar.

—Conceptuem Alacant en uns termes bastant inaprehensibles: "ciutat de la llum", "casa de la primavera". ¿No es pot donar una definició més científica de la ciutat, més concreta?

—..."la millor terrreta del món". Sí, són definicions una mica antigues. La fase dels estereotips, la llum, les palmeres vinculadisses, etc., no demostren que Alacant és una entitat seriosa. Actualment es ven com "la ciutat dels congressos", —som la tercera ciutat de l'estat— però no es pot definir així. ¿És que Alacant és molt difícil de definir, perquè és una mescla de moltes coses! A mi m'agrada el que va dir Amadeu Fabregat: "la Mediterrània passa per València i després es queda a viure a Alacant". Jo la definiria com una ciutat mediterrània, i això em duria...

—...molt lluny.

—...molt lluny, sí, ha, ha...

—¿Per què l'estima tan poc Antoni Garcia Miralles?

—¿No m'estima? ¿Ha, ha!...No sé que no m'estime...ah, ah!...

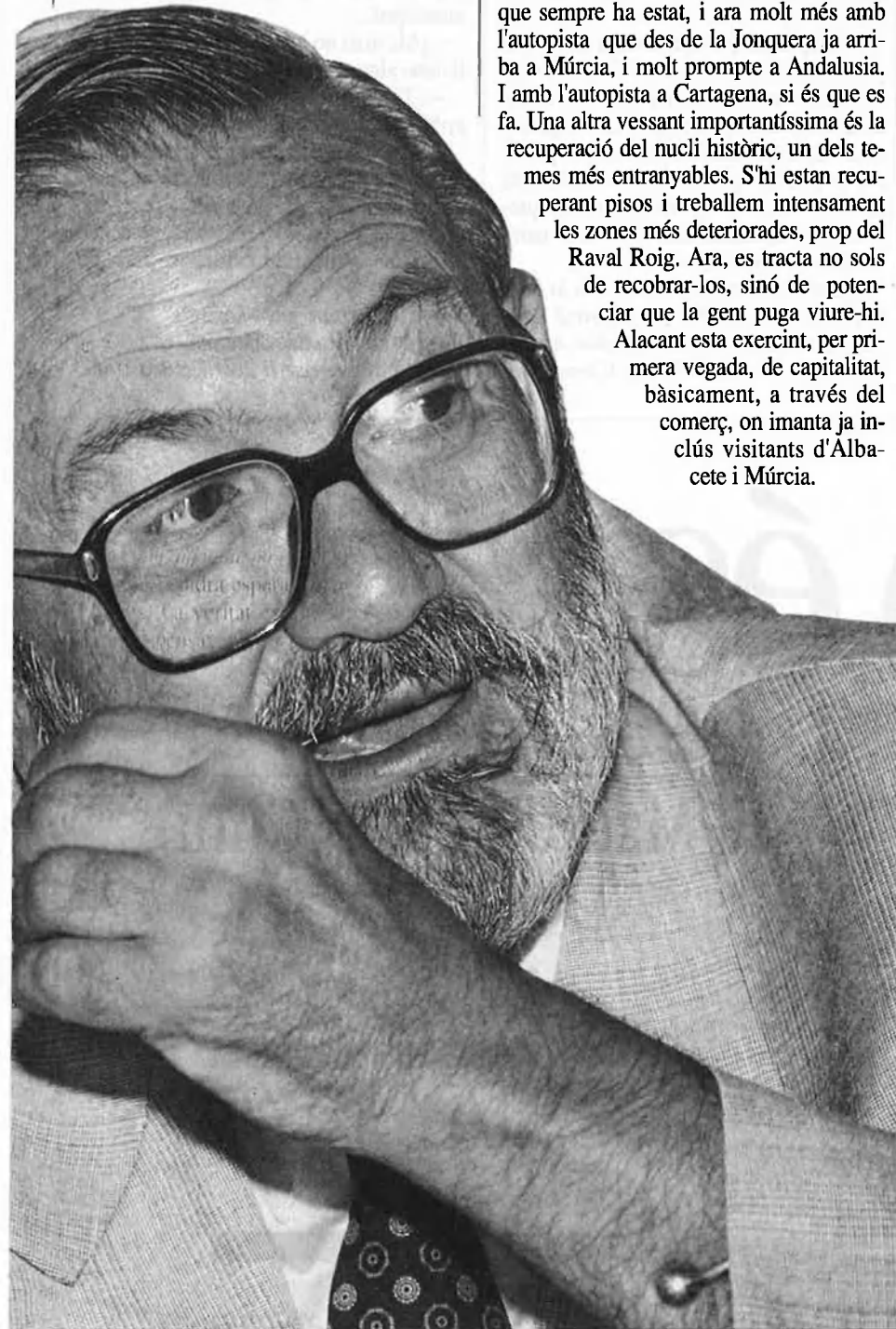
—...O almenys els seus companys de partit més directes, locals.

—¿Els companys de partit de Garcia Miralles? No, no, hi ha gent que em vol i d'altres que no. Com a tots els polítics. Porte dotze anys a l'alcaldia i, honestament, estic satisfet de la feina que he fet, i res més. Després vénen les amistats, ...que es tenen o no.

—Clar, hi ha companys i hi ha amics.

—Així és, i a vegades és difícil. D'amics se'n tenen molt pocs en la vida. Però això no hi té res a veure, no és cap problema... ¿Garcia Miralles és el president del partit i Lerma n'és el secretari general, ha, ha...!. Però jo sempre m'he dut bé amb tots. El que passa és que sempre m'he dedicat més a la tasca pública que a la del partit, i tinc més relacions institucionals que orgàniques al PSOE. M'he dedicat totalment a l'alcaldia.

—Companys del seu partit comenten

que la millor cosa que pot fer el president de la Diputació és anar-se'n a casa.

—No hi tincres a dir. Això és una decisió personal que cadascú ha de prendre. Jo sé quina cosa faria si fóra el meu cas.

—*¿Quina?*

—No, no, no ho diré. Cadascú és amo de fer allò que vulga quan té problemes del tipus dels que el president de la Diputació té en l'actualitat. Travessa un mal moment polític, amb un procés pendent per temes no exclusivament polítics, mescla de personals i polítics, que jo no puc entrar a jutjar. Una altra cosa és que et processen per una cosa política o una decisió municipal, en l'exercici del càrrec que ocupes, a la Diputació o a les Corts... Això no hi té res a veure. Són temes personals, i cadascú és cadascú.

—*¿Aquesta batalla pública dins d'un partit ha lesionat molt la vida de la seua institució?*

—En democràcia això es comprova a les urnes.

—*¿És cert que el senyor Valenzuela volia venir a l'Ajuntament?*

—És possible, és possible. Però no ho sé. Públicament mai ho ha dit. És possible

que sí que volguera.

—*I, aleshores, es va parlar d'enviar-lo a vostè al Senat.*

—Sí, es va parlar d'això en una certa època. Després, no va eixir i jo me'n vaig alegrar, perquè on em trobe més a gust és a l'alcaldia, que és la cosa de la qual entenc. M'agrada la meua ciutat, m'agrada treballar per ella... Però tot el món té dret a voler estar ací.

—*Molts companys del PSOE ja han dit com ha de ser la nova executiva federal. D'entrada, hi ha els que es decanten radicalment contra l'acumulació de càrrecs.*

—Sempre he preferit dedicar-me a una cosa només. Ara, a priori, això ni és bo ni és dolent. Les coses funcionen bé o malament no perquè hi haja gent que tinga càrrecs orgànics i institucionals, sinó pel tipus de política que fan. De totes maneres, certa relació hi ha d'haver; si no, es produeix una distància, un abisme entre partit i institucions públiques.

—*¿Tornarà a encapçalar de nou la llista del partit? Sembla que repetirà l'alcalde de Castelló, Pedro Gozalbo, també la màxima edil de València, Clementina*

Ródenas...

—...i que no repetia jo.

—...*Exactament.*

—...*¿Però això, ho tinc assumit des de fa temps! El partit és, en definitiva, qui ha de dir-ho. M'ha posat de cap de llista tres vegades i és molt lliure de no posar-m'hi ara. Si és així, no em causa cap trauma. Crec que tinc cert ofici, però no tinc per què estar ací tota la vida.*

—*¿I de l'ajuntament, on aniria?*

—Ah, no ho sé, a casa. No ho sé.

—*¿Qui podria ser el candidat de canvi? Per exemple, dels d'aquesta casa municipal...*

—*¿Ah, això no pense dir-ho! ¿A veure si li done alguna pista i s'anima, ha, ha!*

—*¿Per què la dreta alacantina és tan pobra municipalment?*

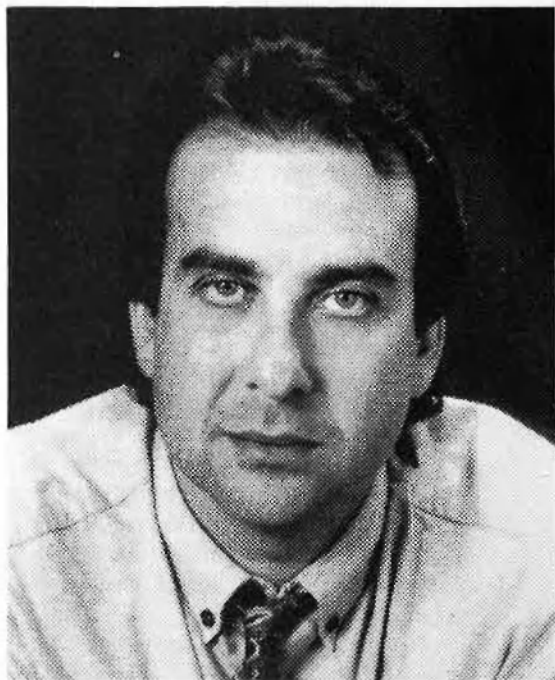
—Perquè l'esperit de la gent d'Alacant és de centre-esquerra moderat, ho ha estat sempre i ho serà. La dreta ací té poc a fer. *¿I per què són pobres? No ho sé, no deuen tenir més gent. Fan esforços, però no aprenen.*

—*¿I no podran governar sols?*

—No, mai. Ho tinc claríssim.

—*¿No té por que li aparega una Unió*

Això és ràdio!

Josep Cuní

El Matí de Josep Cuní.
De 9 a 12.

CATALUNYA
RÀDIO

La ràdio nacional de Catalunya

Valenciana?

—Ací amb el nom de valencià és ben difícil que prospere alguna cosa. És una realitat i ells ho saben.

—*¿Considera el seu ajuntament presidencialista?*

—Tots ho són. I qui diga que no que llance la primera pedra.

—*¿Per la llei?*

—No, per la llei i perquè a la gent li agrada que siga així. ¡Home!, els ajuntaments europeus ho són, i els americans... També perquè algú ha de poder dir una cosa en un determinat moment. Ara, cal no oblidar que els temes els decideix l'ajuntament en general. ¡No és l'alcalde qui apuja els impostos!

—*¿Per a ser ministre cal ser abans alcalde?*

—¡No és un inconvenient! A França ho tenen molt ben assumit, això. Tots els diputats són o han estat alcaldes.

—*¿És cert que alguna vegada Diego Zapata, director de Radio Costablanca, l'emissora local que més l'ha posat en dubte, li va proposar una negociació?*

—No, que jo sàpiga, no. Fa molts anys que no parle amb ell. Des que va muntar aquesta ràdio. Em té sempre al seu punt de mira, perquè vaig ser l'únic que li va tancar les emissions. No per res, sinó perquè no tenia llicència. El que no sé és com continua encara, si tampoc en té. He parlat amb el governador i sembla que el jutge no li dóna permís per a entrar a tancar-la. Segueix il·legalment. No és gens bo per a la comunicació que hi haja coses així.

—*Tanca les presons que hostatgen ciutadans algerians per falta de condicions, i es queden a més sense consolat. ¿No es pot produir un focus de xenofòbia al voltant d'aquesta desprotecció?*

—¡Home, hi ha certs sectors de la dreta que sembla que busquen això! A l'últim ple, la municipal va proposar de nou que es tallara la línia amb Oran, ciutat agermanada amb la nostra. A Alacant hi ha molta gent l'economia de la qual està basada en el vaixell que arriba de l'Alger. Tenim obligació d'atendre'ls de la millor manera possible, i no deixar que els fiquen en pensions immundes. Jo lluitaré sempre perquè no els maltracten i no els exploten. I ara que no hi ha consolat, més encara.

—*¿Però per què no es van tancar abans?*

—Bé, algun dia calia fer-ho. Hem fet una investigació i moltes d'elles no són ni legals. Apareixen ací, desapareixen allà...

Ismael L. Belda